

Víkend má v zimě jednu další výhodu, kterou nemají volné dny v létě. A totiž že jste venku za světla.

To je vždycky po těch všedních dnech takovej ale lůckůs!! Je pravda, že jsem si na venčení ve tmě tady zvykla. Zpočátku jsem si říkala, že to proti Prahé bude asi dost masakr. Tam se v zimě dalo venčit v civilizaci. Alezase jste nevěděli, na jakýho blba narazíte za nejbližším tmavým rohem. Protože ve městě se to poslední dobou značně zahustilo lidma, který se s výchovou psa nějak nezaobírají a neřeší.

Nejhorší na tom tmavým venčení je - ta výprava. Stokrát zkontrolujete, co všechno máte a pak stejně zjistíte, že jste něco nevzali. To za světla vám toho polovina odpadne. Ovšem vlastně, teď si uvědomuju, že zase další polovina přibude. Páč to máme: nakrájet jablíčka do batohu pro srnky, přibalit balíček oříšků pro veverka a nezapomenout na lojofky. Takže to je vlastně, že nula od nuly pojde.

Než vždycky ten proviant připravím, můžou se ohařici zvenchnout. Hlavně teda Taliprtka, páč ty přípravy nejen značí, že se půjde ven, ale taky to žrádlo, že jo.... tak jsem se tentokrát vykoupila tím, že jsem každému dala jedno jablko a byl chvíli klid.

Vypadá to, že Tali se zase po delší době postupně protáčí do toho lepšího módu a je přístupná komunikaci, tudíž procházky nejsou tolik utrpením, ale spíš tím, čím mají být - tedy radostí. A tak jsme se s radostí vydali směr les a krmelec. Napadlo docela dost sněhu, tak bylo jasné, že zvířena nějaký ten přísun potravy ocení. Budu si muset někde sehnat zdroj levnejch jablek, mám poměrně velkou spotřebu. A musím pochválit Taliprda, že už konečně pochopila, že z krmelce se nekrade. Zvláště, když má doma jablek dost. Když instaluju oříšky pro veverka, je to s ní trochu horší, má tendence se sápat nahoru, oříšky totiž miluje. Tentokrát loncala kolem a tak jí zdatně zastal Rumíček, kterej se mi motal pod nohy ve snaze mi nějak při tom těžkém údělu pomoci ☐ Ono pravda pro mě šprčka obecnýho to nejní žádná legrajda, dostat oříšky tam kam potřebuju. Mám na stromku takovej šikovnej "haklik" z pahejlu větve, kam to věším, ovšem je ve výškách, který zcela nekorespondujou s výškou mojí. Takže tam vždycky baletím na špičkách a on zřejmě naznal, že by mohl pomoci, když se mi tam bude intenzivně motat. Jo, pomohl mi málem k žinfárktu, když jsem se o něj přerazila ☐

Měli jsme spoustu času a mohli se tak motat v lese a posléze i na loukách. V lese jsme si trochek potrénovali přivoláváníčko, abych využila toho, že Tali tady dneska s námi je nejen fyzicky, ale kompletně ☺ a taky jsme si šli zahopíkat přes pokácené stromy. Vyšli jsme pak společně na louky a já zamířila po cestě k lesu, že bychom se vydali krpálem nahoru k silnici a pak vrchem přes bukový chrám ke kostelíku.

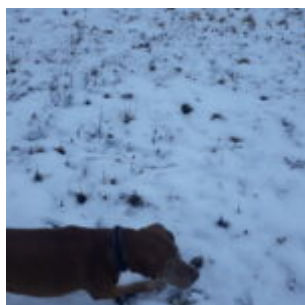
V místech, kde mám svou pěstírničku křemeňáčků jsem dala ohaříkům velkovolno a řekla si, že po dlouhý době zavolám Fijijový. Místo a čas mi umožňovaly si chvíli poklábosit. Oba ohaříci si rejčili čumesama ve sněhu a skenovali, zkoumali a byli prostě jen psiskama.

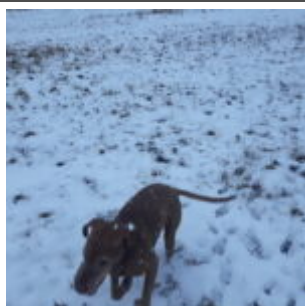
Rumouš občas zavítal za mnou, abych se moc neflákala a něco málo koplá, případně si pro mě přišel, ať se jdu podívat na tu úžasnost, co objevil. Neviděla jsem nikdy nic, ale obdivovala jsem to nic velmi nadšeně ☺ .

Ovšem, když jme došli k okraji lesa, protáhla jsem hubu. Cosi se tam stavebně děje a cesta je tak nejen rozježděná, ale taky v části vyloženě stržená! Postěžovala jsem si Fijijový a doufala, že tady nevznikne nějaká dálnice, kterážto nás napadla obě jako první ☹ . Naštěstí jsem posléze zjistila, že se jedná o úpravu vodojemu. Takže dálnice, milá Fifi, nehrozí. Nechtělo se mi lézt tím blátem a tak jsme se ubytovali ještě na loukách. Myslím, že oba ohaříci to uvítali. Tali si mohla dál nerušeně počítat ty myše a Rumíček mě mohl otravovat,

ať okamžitě začnu výkopovat.

Rumíček

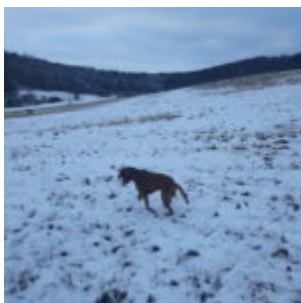
...a.....

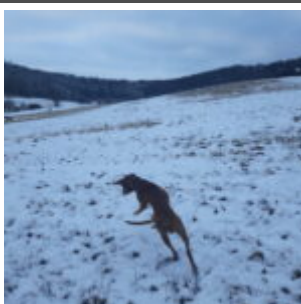
...jeho....

..... zcela.....

....výkopové.....

...krece ☐

Noženky už trošku bolely, ale řekla jsem si, že ten sníh tu dlouho nebude a že mu musím udělat radost. Tak jsem výkopovala jak celá parta Romů při výstavbě plynovodu. (Nebo kde by se tak intenzivně mohlo kopat?)

K všeobecné ohaří spokojenosti jsme se prokopali až k cestě u pastvin a já nechala ohaříky tentokrát běžet kousek ve vojtěšce podél cesty. Srnky nikde, zající nikde, tak mohli. Zato já už nemohla vlekla jsem se se svejma unavenejma, totálně uvýkopovanejma noženkama do kopce jak šnek. A to ten blášen rezatá přišel s dalším požadavkem na louce za Domečkem. To už jsem ho ale hnala "svinským krokem" a mazalo se domů. Těšila jsem se, jak se svalím a do večere se ani nehnu.

Nesvalila jsem se. Uvařila jsem bílý sváro - chtěli byste receptík? Je to výbornýyyý, lepčejší i než červený - a mazala jsem išlový dortíčky, který jsem si v pátek upíkla. Vánoce, váánoce přicházejííí, huráá. ☐ ☐ . A pak jsem se svalila u Stárdencu, kterýžto o víkendu činí doma kuldůrno a kultivovano.

P.S. A nevím jak vy z těch, kteří se na Stardance koukají, ale já se spolu s těma třema soutěžícíma fakt radovala, že nikdo nevydřel.